अथैनं छिन्नधन्वानं सायकानां शतैस्त्रिभिः। आजघ्ने प्रहसन् वीरः सर्व्वलोकमहारथं ।
कर्णमभ्यर्द्दितं दृष्ट्वा पाण्डुपुत्त्रेण मारिष। विस्मयं परमं जग्मूरथिनः सह दैवतः।
अथान्यद्धनुरादाय कर्णो वैकर्त्तनस्तदा। नकुलं पञ्चभिर्व्वाणैर्व्वक्षउदेशे समार्पयत्।
तत्रस्थैरथ तैर्व्वाणैर्माद्रीपुत्त्रो व्यरोचयत्। स्वरश्मिभिरिवादित्यो भुवने विसृजन् प्रभां। ८२०
नकुलस्तु ततः कर्णं विद्ध्वा सप्तभिराशुगैः। अथास्य धनुषः कोटिं पुनश्चिच्छेद मारिष।
सोऽन्यत् कार्म्मुकमादाय समरे वेगवत्तरं। नकुलस्य ततो वाणैः समन्ताच्छादयन्दिशः।
सञ्छाद्यमानः सहसा कर्णचापच्युतैः शरैः। चिच्छेद च शरांस्तूर्णं शरैरेव महारथः।
ततो वाणमयं जालं विततं व्योम्नि दृश्यते। खद्योतानामिव व्रातैः सम्पतद्भिर्यथानभः।
तैर्व्विमुक्तैः शरशतैश्छादितं गगनं तदा। शलभानां यथा व्रातैस्तद्वदासीद्दिशाम्पते। ८२५
ते शरा हेमविकृताः सम्पतन्तो मुहुर्मुहुः। श्रेणीकृता व्यकाशन्त क्रौञ्चाः श्रेणीकृता इव।
वाणजालावृते व्योम्नि च्छादिते च दिवाकरे। न स्म सम्पतते भूम्यां किञ्चिदप्यन्तरीक्षगं।
निरुद्धे तत्र मार्गे च शरसङ्घैः समन्ततः। व्यरोचेतां महात्मानौ कालसूर्य्याविवोदितौ।
कर्णचापच्युतैर्व्वाणैर्बध्यमानास्तु सोमकाः। अवालीयन्त राजेन्द्र वेदनार्त्ता भृशार्द्दिताः।
नकुलस्य तथा वाणैर्हन्यमाना चमूस्तव। व्यशीर्य्यत दिशो राजन् वातनुन्ना इवाम्बुदाः। ८४०
ते सेने हन्यमाने तु ताभ्यां दिव्यैर्म्महाशरैः। शरपातमपाक्रम्य तस्थतुः प्रेक्षिके तदा।
प्रोत्सारितजने तस्मिन् कर्णपाण्डवयोः शरैः। अविध्येतां महात्मानावन्योन्यं शरवृष्टिभिः।
विदर्शयन्तौ दिव्यानि शस्त्राणि रणमूर्द्धनि। च्छादयन्तौ च सहसा परस्परवधैषिणौ।
नकुलेन शरा मुक्ताः कङ्कवर्हिणवाससः। सूतपुत्त्रमवच्छाद्य व्यतिष्ठत यथाम्बरे।
तथैव सूतपुत्त्रेण प्रेषिताः परमाहवे। पाण्डुपुत्त्रमवच्छाद्य व्यतिष्ठन्ताम्बरे शराः। ८४५
शरवेश्मप्रविष्टौ तौ ददृशाते न कैश्चन। सूर्य्याचन्द्रमसौ राजन् छाद्यमानौ घनैरिव।
ततः क्रुद्धो रणे कर्णः कृत्वा घोरतरं वपुः। पाण्डवं छादयामास समन्ताच्छरवृष्टिभिः।
सोऽतिच्छन्नो महाराज सूतपुत्त्रेण पाण्डवः। न चकार व्यथां राजन् भास्करो जलदैर्यथा।
ततः प्रहस्याधिरथिः शरजालानि मारिष। प्रेषयामास समरे शतशोऽथ सहस्रशः।
एकच्छायमभूत् सर्व्वं तस्य वाणैर्म्महात्मनः। अभ्रच्छायेव सञ्जज्ञे सम्पतद्भिः शरोत्तमैः। ८५०
ततः कर्णो महाराज धनुश्छित्त्वा महात्मनः। सारथिं पातयामास रथनीडाद्भुजन्निव।
ततोऽश्वांश्चतुरश्चास्य चतुर्भिर्न्निशितैः शरैः। यमस्य भवनं तूर्णं प्रेषयामास भारत।
अथास्य तं रथं दिव्यं तिलशो व्यधमच्छरैः। पताकाञ्चक्ररक्षांश्च गदां खड्गञ्च मारिष।
शतचन्द्रञ्च तच्चर्म्म सर्व्वोपकरणानि च। हताश्वो विरथश्चैव विवर्म्मा च विशाम्पते।
अवतीर्य्य रथात्तूर्णं परिघं गृह्य धिष्ठितः। तमुद्यन्तं महाघोरं परिघं तस्य सूतजः। ८५५
व्यहनत् सायकैराजन् सुतीक्ष्णैर्भारसाधनैः। व्यायुधञ्चैनमालक्ष्य शरैः सन्नतपर्व्वभिः।